

Sygn. akt III CNP 17/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. K., K. K. i A. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2014 r.,
na skutek skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 maja 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w K., w wyniku apelacji strony pozwanej, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji zasądający od pozwanego Skarbu Państwa- Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad na rzecz powodów J. K. i A. K. łącznie kwotę 23 466 zł. a na rzecz powoda K. K. kwotę 11.734 zł., w obu wypadkach z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2008 r., i oddalił powództwo w całości.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego prawomocnego wyroku powodowie, uzasadniając przesłankę skargi przewidzianą w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c., stwierdzili, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze zwykłych środków zaskarżenia, nadto zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. niedopuszczalna jest w niej skarga kasacyjna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż 50.000 zł., jak również „w sprawie nie zaistniała żadna z przesłanek do wznowienia postępowania, o której mowa w dziale VI Wznowienie postępowania w tytule VI Postępowanie Księgi I Części I kodeksu postępowania cywilnego. Stan faktyczny i prawny przedmiotowej sprawy nie uległ zmianie od chwili wydania przedmiotowego orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c. jednym z konstrukcyjnych wymagań skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie przez skarżącego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powyższy przepis nakłada na skarżącego obowiązek wykazania, w sposób niebudzący wątpliwości, w drodze odrębnego, wyczerpującego i wszechstronnego wyводу prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący musi zatem „wykazać”,

a nie „wskazać”, „przedstawić”, „stwierdzić” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 27 sierpnia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, z dnia 3 czerwca 2011 r., II CNP 14/11 i z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13 (niepubl.).

Powodowie nie wykazali, w sposób wymagany w art. 424⁵ § 1 pkt.5 k.p.c., że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze skargi o wznowienie postępowania nie było i nie jest możliwe. Ograniczyli się bowiem w tym zakresie jedynie do ogólnego twierdzenia, ze wskazaniem numeracji działu, tytułu, księgi i części kodeksu postępowania cywilnego, zawierających przepisy dotyczące skargi o wznowienie postępowania. Nie przedstawili natomiast żadnej analizy prawnej przepisów dotyczących tego środka zaskarżenia ani żadnych argumentów, które mogłyby uzasadnić ich twierdzenie o braku możliwości skorzystania z tego środka.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, a na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzekł o kosztach postępowania skargowego na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę.